

AFKYLA, v. a. 2. 1) Småningom minska värmen hos eller uti, småningom göra kallare. — *Syn. Se Scala.* — 2) (fig.) Minska (ett begär, o. s. v.). *A. ens passion, kärlek, vrede, ifver.* o. s. v. — Äfv. *Kyla af.* — *Afkylande*, n. 4. o. *Afkylning*, f. 2.

AFKYLARE, m. 5. *Se Kylfat.*

AFKYSSA, v. a. 2. *Se Bortkyssa.*

AFKÅTA, v. a. (fam.) *Se Aftälja.* — *Afkåtande*, n. 4.

AFKÄMPA, v. a. 1. (föga brukl.) 1) Genom kamp och strid fräntaga. — 2) (fig.) Aftvinga.

AFKÖPA, v. a. 2. (mindre brukl.) Köpa något af någon. *Han har a-pt mig hästen, jag hade.*

AFKÖRA, v. a. 2. *Se Bortköra.* — Vanligare *Köra af.*

AFLA, v. n. 1. (endast om kvinnor) Emot-taga grundämnet eller fröet till ett foster. *Sedan kvinnan a-t.* (Fig.) *Sedan begärelsen hafver a-t, föder hon synden.* — V. a. 1) (om både män och kvinnor) Föda. *A barn tillsammans.* *A af sig, föda* (absolut), föröka sig. — 2) (lagt.) *A gods*, förvärfva g.

AFLADDA, v. a. 1. *Se Urladda.* — *Afladdande*, n. 4. o. *Afladdning*, f. 2.

AFLAGRING, f. 2. (geol.) Olika ämnens afsättning i vissa likartade lager, det ena öfver det andra.

AFLAKTERA, v. a. 1. *Se Sugympa.* — *Aflaktering*, f. 2.

AFLANDE, n. 4. Handlingen, då man aflar (i aktiv mening).

AFLÄRFVA, v. n. 1. (skämtv., föga brukl.) Af-lägsna sig med vacklande, ostadiga steg. Om barn, gamla och af sjukdom mycket försvagade personer. Allmänne: *Larfva af.*

AFLASSA, v. a. 1. 1) Af hjul- eller släddon aflyta, afbära, afföra hvard som varit lassadt derpå eller deruti. *A varorna af vagnen, ur kår-ran, ur släden.* — 2) Befria (hjul- eller släddon) ifrån saker, som derpå eller deruti varit lassade. *A en vagn.* — Äfv. *Lassa af.* — *Aflassande*, n. 4. o. *Aflassing*, f. 2.

AFLASTA, v. a. 1. 1) Taga bördan, lasten af (lastdragande människa eller djur). *A en slaf, en åsna, en kamel.* — 2) (mindre egentl.) *Se Aflassa.* — 3) (sjöt.) a) *Se Urlasta.* — b) Af-sända varor med ett fartyg. *Jag har a-t 100 tunnor säd med det fartyget.* — Äfv. *Lasta af.* — *Aflastande*, n. 4. o. *Aflastning*, f. 2.

AFLASTARE, m. 5. Den, som med ett fartyg afsänder varor.

AFLAT, ävlat, m. 5. sing. (hos katolikerna) 1) (Ursprungligen) Befrielse från kyrkobot, emot vissa yttre vilkor, såsom vallfart, deltagande i en korsfärd, goda verk och gerningar, penningars er-läggande till något i och för kyrkan nyttigt ändamål, o. s. v. — 2) Syndernas förlåtelse, meddelad af påfven, själf eller genom ombud, i kraft af ett så kalladt aflatsbref, som betalades med penningar.

AFLATSBREF, n. 5. (kyrkoh.) Dokument, hvarigenom den person, som köpte detsamma, till-försäkrades om syndernas förlåtelse.

AFLATSHANDEL, m. 2. sing. (kyrkoh.) Hand-del, som bedrefs med aflatsbref.

AFLATSKRÄMARE, m. 5. (kyrkoh.) Person, som af påfven eller någon hög prelat blifvit be-fullmäktigad att drifva handel med aflatsbref.

AFLATSKRAMERI, n. 4. *Se Aflatshandel.*

AFLEDA, v. a. 2. 1) Föra bort åt annat håll.

A en flod. A osunda våtskor ifrån en kroppsd-el. — 2) (fig.) Äfvända. *A en hotande fara.* — *Afledande*, n. 4. o. *Afledning*, f. 2.

AFLEDARE, m. 5. 1) Person, som afleder. — 2) (fys.) Verktyg, som afleder elektricitet eller åskan. Jfr. *Åskledare.*

AFLEDEN, *se Afleden.*

AFLFLEVA, f. 1. (mest brukl. i plur.) 1) Lemning efter en död person. *En a. af, efter ett helgon. St. Eriks a-foor.* — Jfr. *Relik.* — 2) (i allmänhet) Lemning, återstod.

AFLFLESE, f. 3. Handlingen, då en kvinna aflar; fostrets första uppkomst. *J. Mariæ a.*

AFLFMNA, v. a. 1. 1) (i allmänhet) Gifva från sig, öfverlemna. *Vill du a. det här brefvet till herr N.?* — *Syn. Se Lemna.* — 2) (uti in-skränkt mening) Öfverlemna något, som man för-bundit sig att afstå, anskaffa eller förfärdiga. *A köpta eller beställda varor till ell. åt någon.* — Äfv. *Lemna af* (brukas dock endast familjert). — *Aflemnande*, n. 4. o. *Aflemning*, f. 2.

AFLENA, v. a. 1. Bortsmälta något ifrån en yta. Brukas mest i fråga om snö, is, o. d. *Tö-vädret har a-t snön ifrån taken.* — V. n. Bortsmälta genom inflytande af mildt väder. *Rim-frosten har a-t ifrån träden.* — Äfv. *Lena af.*

AFLEVERERA, v. a. 1. *Se Aflemna.* — Äfv. (i lägre stil) *Leverera af.* — *Aflevere-rande*, n. 4. o. *Afleverering*, f. 2.

AFLIDA, v. n. 5. (böjes som *Lida*) Lemna lifvet, dö. Brukas i städad stil, samt i lag- och affärsstil. — *Syn. Se Dö.* — *Aflidande*, n. 4.

AFLIDEN, a. p. 2. neutr. — *et.* Död. — S. m. o. f. Död person. Jfr. *Aflida.*

AFLIFVA, v. a. 1. 1) (i allmänhet) Taga lifvet af någon, döda. — 2) (i in-skränkt bem.) *Se Afrätta.* — *Aflifvande*, n. 4.

AFLIG, a. 2. (föga brukl.) *Se Afvelsam.*

AFLINDA, v. a. 1. 1) Åftaga något, som är lindadt kring ett föremål. *A bandet ifrån fingret.* — 2) Befria från något, som är omlindadt. *A ett lindebarn. A fingret.* — Äfv. *Linda af.* — *Aflindande*, n. 4. o. *Aflindning*, f. 2.

AFLINDRA, v. a. 1. (föga brukl.) Småningom lindra.

AFLING, f. Handlingen, då man aflar. Säges i fråga om både man och kvinna.

AFLINGE, n. sing. (lagt.) Fast, förvärfd egen-dom. — Adjektivt säges äfven *A jord, a gods.*

AFLISMA, v. a. 1. (föga brukl.) Genom lisme-ri afnarra.

AFLJUMMA, v. a. 1. Småningom ljumma.

AFLOCKA, v. a. 1. Genom lockande ord eller löften förmå någon att lemna från sig något. *A någon en gåfva, samtycke till något, en be-kännelse, en hemlighet.* — Äfv. *Locka af.*

AFLOMA (o har slutet ljud), v. n. 1. (fam.) Bortgå skamflåt, med sänkt hufvud och framåt lutande, släpande, något hastig gång. Brukas i föraktlig mening, vanligtvis om någon, som blifvit afvisad eller afsnäst. — Vanligare *Loma af.*

AFLOPP, n. 5. 1) Vattens eller en vätskas bort rinnande. — *Syn. Afvall.* — 2) Öppning, hvarigenom vatten eller en vätska borttrinner. *Genom dikning skaffa a. för vattnet ifrån en äng. Bereda a. åt stockade, osunda våtskor i kroppen.*

AFLOPPSDIKE, n. 4. Större dike, som emot-tager vattnet ifrån smärre tillöppande och tjänar till aflopp ifrån en mark.

AFLOSSA, v. a. 1. 1) Lös-göra något ifrån det, hvarvid det är fästadt. *A hakremmen ifrån*